

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 17 (389)
2021. gada
24. oktobris

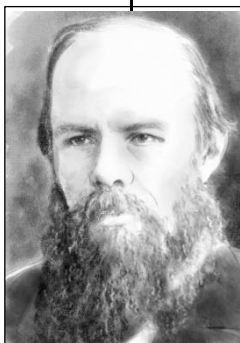
Fjodoram M. Dostojevskim -200

Tautas raksturu un tendences diezgan labi atspoguļo literatūra. Lai gan Dostojevskis krievu dabu atklāj vissīkākās niansēs, viņa literārie raksturi nav uzskatīti par reālas dzīves prototipiem, bet vairāk par fantāzijas augli. Dostojevskis slava balstās uz to, ka viņš savos darbos atklājis vispār kā psihologs, dzīves filozofs, kurš pieskaras pašiem kardināliem dzīves jautājumiem, un beigās kā pravietis, kurš var norādīt arī mums vispārīgās brālības ideālus, atbilstoši pāvesta Franciska enciklikai *Fratelli Tutti*.

Dostojevskis dzimis 1821. gada 11. novembrī Maskavā, ārstu ģimenē un tiek audzināts stingri pareizticības garā. Pēc ģimnāzijas beigšanas iestājas karaskolā, inženieru nodaļā. Šī nozare viņam nemaz nav sirdslieta, bet skolu beidz ar labām sekmēm. Šajā skolā pakāpeniski vairāk un vairāk nostiprinās pārliecība, ka viņa īstā nodarbošanās būs rakstniecība.

19. gadsimta pirmā pusē ir Rietumeiropā lielu strāvojumu un

sociālu pārmaiņu gadi, kas Krievijā vēl redzamas pārmaiņas neienes, tomēr garīgos pamatus pilnīgi satricina. Lai gan Krievijas tronī Nikolajs I grožus tur stingri savās rokās, valstī pieaug masonu ložas. Franču sociālisma idejām Krievijā ir lielāka pieķeršanās, kā pašā Francijā, un krievu nihilisms, kas noliedz Dievu, dvēseli, idejas un augstākas vērtības, sāk pacelt galvu arvien augstāk. Inteligence ir aizrauta no jaunām idejām, debatē par sociālām un ētiskām problēmām, kaļ plānus gaišākai nākotnei. Tie ir utopiskā sociālisma ziedu laiki. Sanāksmēs piedalās arī

Dostojevskis, kaut gan jau pašā sākumā pret visām radikālām idejām viņa nostāja ir skeptiska. Te Dostojevskis mācās pazīt krievu revolucionāru mentalitāti visā pilnībā. Vēlāk kopā ar pārējiem revolucionāriem viņš tiek arestēts un notiesāts uz nāvi. Paklausot augstāko tiesnešu lūgumam, cars piekrīt nāves soda apmaiņšanai pret spaidu darbiem Sibīrijā ar noteikumu, ka notiesātiem šis lēmums paziņojams tikai

(turpinājums 3. lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 24. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 30. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Janu, Aleksandru, Annu, Mariju, Antoniju, Ilju, Vladimiru, Romaniju

Kopīgā jeb Sinodālā ceļa pieredzes izklāsts

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par +Jēkabu un +Mildu

Labsvārdiem

Ziedojumi vākti misiju atbalstam

Pirmdiena, 25. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Danovsku un Vondu dzimtām; Rožukronis

Otrdiena, 26. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Riharda sekmīgu mācību gadu; Rožukronis

Trešdiena, 27. oktobris.

8.00 Sv. Mise Jura nodomā; Rožukronis
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 28. oktobris. Sv. Apustuļi Sīmanis un Jūda. Svētki.

8.00 Sv. Mise par Kasparu; Rožukronis

Piektdiena, 29. oktobris.

8.00 Sv. Mise par +Ludmilu Rolli; Jēzus Sirds litānija un Rožukronis

Sestdiena, 30. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Skaru dzimtas mirušajiem; Rožukronis

Svētdiena, 31. oktobris. Parastā liturģiskā laikposma 31. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par +Rimeiki Teklu un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Robertu Porciku 35. gadu jubilejā

15.00 Sv. Mise par draudzi

16.30 Rožukronis un “Dievs, mēs Tevi slavējam!”

17.00 Euharistiskā adorācija

17.30 Sv. Mise visu svēto godam par Mežaļu dzimtu

Piedalās kustības

“Pro Sanctitate” ansamblis

Pirmdiena, 1. novembris.

Visi svētie. Lielī svētki.

8.00 Sv. Mise par draudzi

11.00 Galvenā Sv. Mise par Intu Vilcānu

18.00 Sv. Mise visu svēto godam

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Otrdiena, 2. novembris

Visu ticīgo mirušo piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise

11.00 Galvenā Sv. Mise Raiņa kapu svētku ziedotāju nodomos

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

18.00 Sv. Mise Lonijas nodomā par mirušajiem

Procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Ziedojumi tiek vākti

diecēzes kūrijas vajadzībām

Var saņemt pilnas atlaidas, kuras var upurēt tikai par mirušajiem, ja --

---laikā no 1.-8. novembrim (ieskaitot) dievbijīgi apmeklēs kapsētu un lūgsies par mirušajiem, kaut vai tikai domās.

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

---Visu ticīgo mirušo piemiņas dienā
dievbijīgi apmeklēs baznīcu un tur lūgsies
Kunga lūgšanu – Tēvs mūsu... un – Es
ticu...

Trešdiena, 3. novembris.

8.00 Sv. Mise par Lāču un Svenču
dzimtām

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 4. novembris. Sv. Kārlis Boromejs, bīskaps. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Zanoni ģimeni

Piektdiena, 5. novembris.

Jēzus Sirds godināšana

8.00 Sv. Mise par veselību un mieru
Viktorijai, Varim, Imantam un Valentīnai
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 6. novembris.

Vissv. J. Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par +Elzu un +Pauli
Dālbergiem;

J. Marijas litānija un veltīšanās

Svētdiena, 7. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 32. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu un
lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Sandru Vilcāni
Svētlietu pasvēte

15.00 Sv. Mise par Robertu Serbantoviču

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

KOPIĢĀ CEĻA PIEREDZE

Svētdienās pēc sv. Mises

plkst. 11 līdz 13:30

14. un 28. novembrī

12. un 19. decembrī

Fjodoram M. Dostojevskim - 200

(turpinājums no 1.lpp.)

dažas sekundes pirms nāves soda
izpildīšanas, jo citādi notiesātiem jāiziet
cauri visai uz nāvi notiesāto procedūrai.
Tikai tad, kad pirmā grupa jau ir
nostādīta tūlītējai nāves soda
izpildīšanai, parādās cara ziņnesis ar
ziņu, ka notiesātiem nāves sods ir
atcelts. Daži no notiesātiem krīt pie
zemes un lej pateicības asaras par cara
žēlsirdību, bet daži izsaucas, ka būtu
bijis labāk, ja nāves sods būtu izpildīts,
jo pārdzīvojums esot cilvēka spēkiem
pārāk smags, un ka šāda veida komēdija
esot pavisam nevietā. Neviens
nešaubīsies, ka pārdzīvojums ir smags
un ne katram pa spēkam un, ka parasti
tas var beigties ar smagām sekām, ar
garīgā līdzsvara zaudēšanu, vai labākā
gadījumā tam var sekot kāda fiziska
kaite. Šie uz nāvi notiesātā pārbaudījumi
spilgti atspoguļojas Dostojevskā darbos.

Taisni Ziemassvētku priekšvakarā,
kad pār zemi nolaižas noslēpumains
miers un ļaužu sirdis pildās ar gaišu
prieku, Dostojevskim aiz muguras
paliek svētkos mirdzošie Pēterpils logi,
radi un draugi, un jāuzsāk ciešanu un
pazemojumu ceļš.

Spridums skan: četri gadi spaidu
darbos un desmit gadi trimdā Sibīrijā.
Bez tam, līdzīgo seko cara pavadvēstule
cietuma administrācijai, lai tā raudzītos,
ka Dostojevskim pie soda izciešanas
netiktu pieļauti nekādi atvieglojumi, bet
lai viņš saņemtu visu tiesu pilnos
apmēros, kā visi pārējie
kriminālnoziedznieki.

Starp ieslodzītiem, atskaitot
Dostojevski un dažus citus, vairāk no
inteliģences aprindām nav, bet viss
ieslodzīto vairums ir neizglītoti un

smagi kriminālnoziedznieki, kuri šeit nonākuši par zādzībām un slepkavībām. No grāmatām atļauta ir vienīgi Bībele.

Lai gan Dostojevskis cenšas starp ieslodzītiem būt līdzīgs starp līdzīgiem, tomēr tas nekad neizdodas, jo uz viņu kā aristokrātu pārējie raugās ar neuzticību un nicināšanu, un ik uz soļa meklē pēc izdevības, lai viņa ciešanu nastu vēl palielinātu un tādā veidā atriebtos par viņa šķiras norādītām pārestībām vienkāršai tautai. Dostojevskis sodu nes varonīgi un ar caururbjošu skatu novēro pārējos likteņa biedrus, kur sevišķi viņa uzmanību saista aukstasinīgs slepkava, uz kura sirdsapziņas guļ vairāku cilvēku dzīvības, mazu bērnu dzīvības ieskaitot. Dostojevskis nevar vien apbrīnot šī cilvēka pašsavaldību un mieru. Domājams, ka šis cilvēks ir par prototipu vairākiem raksturiem viņa darbos.

Cietuma pārdzīvojumi un novērojumi spilgti atspoguļojas romānā „Piezīmes no Mirušo nama” (1860-1862) un, uz tiem balstoties, Dostojevskis nāk pie slēdziena, ka likums par izdarīto noziegumu gan paredz vienādu sodu visiem, bet faktiski soda mērs nekad visiem nav vienāds. Daudziem cietums ir īsta atpūtas vieta un skola, kur viņi ar sev līdzīgiem var apmainīties noziegumu pieredzē un tālāk papildināties savā „arodā.” Turpretim daudziem cietums ir smagāku ciešanu vieta, nekā to likums paredz. Pēc Dostojevskas ieskatiem cietums nekādā gadījumā nav labošanas iestāde, bet tikai sabiedrībai kaitīgu indivīdu izolēšana.

Tālāk tajā pat romānā Dostojevskis parāda, cik dziļa aiza šķir krievu aristokrātiju un inteligenci no vienkāršās tautas un, proti, ka atšķirībai pamatā ir

ne tikai privilēģijas, materiālais stāvoklis un kulturālais līmenis, bet, ka plaisa iet vēl dziļāk, līdz pašiem morāliskiem pamatiem. Parastās tautas acīs noziegums pret kādu no aristokrātiem un valsts ierēdņiem nav noziegums, bet drīzāk varoņdarbs. Mīlestības un naida problēma vijas cauri visiem Dostojevskas darbiem, un Dostojevskas caururbjošais skats atklāj sadismu tur, kur parasti to nemēdz meklēt, un parāda, ka varmāka paslēpies zem spožas virsnieka uniformas, izrāda labas manieres, bieži apgrozās augstākā sabiedrībā un var būt mīļi gaidīts viesis.

Romānā „Noziegums un sods” (1866) Dostojevskis risina psiholoģiska un ētiska rakstura problēmu visā tās dziļumā. Runa iet par apdāvinātu, bet nabadzīgu studentu Raskoļņikovu, kurš starp studiju biedriem pazīstams kā miermīlīgs un izpalīdzīgs cilvēks. Pēc pārliecības Raskoļņikovs ir ateists un ētiskas dabas jautājumos viņš ir racionāla egoisma vai utilitārisma piekritējs. Viņš izšķiras nogalināt cilvēku ar cirvi

un savākt naudu, lai, pirmkārt, ar to būtu palīdzēts trūcīgajai mātei un māsai, un pašam nodrošinātas sekmīgas studijas; otrkārt, lai pārbaudītu pats sevi, vai ir spējīgs iet pāri konvencionālās morāles normām, kuras viņa acīs ir tikai

sabiedrības pieņēmumi un šo pieņēmumu garā attiecīgās audzināšanas rezultāts, bet ne kāds no ārpusē dots ētisks likums. Tādā veidā viņš grib noraidīt vecās normas un pats noteikt sev un citiem likumus. Un ja viņš nebūtu spējīgs, tad viņam jāpaliek tajā pat pelēkā masā, kura no paaudzes uz paaudzi ir locījusi ceļus to pašu veco normu priekšā, kur vienai dienai seko otra līdzīga.

Pēc Dostojevskas uzskatiem cilvēks nav ne eņģelis, ne arī velns, bet cilvēkam ir sava tiesa no abiem, tas ir, ka cilvēks ir grēcīga būtne. Viņš tiecas pēc pilnības un taisnības un tajā pat laikā vērtās netaisnību dubļos. Reizē ar to Dostojevskis uzsver, ka ētiskie principi nav tikai sabiedrības pieņemtās normas, kā utilitāristi domā, bet, ka šie principi ir dziļi ierakstīti paša cilvēka dabā, un ka šo principu pārkāpšana ir saistīta ar smagām konsekvencēm ne tikai pie atsevišķa indivīda, bet tik pat labi pie veselas tautas.

„Ja Dieva nav, tad viss ir atļauts!” Šī ir Dostojevskas pamatdoma un tā vijas cauri visiem viņa darbiem. Reliģija ir morāles vienīgais pamats. Ja kāds, no reliģijas atsvešinājies, vēl ir morālisti augstu stāvoša persona, tad tas nav uz ilgu laiku. Viņa sirdsapziņas balss pakāpeniski kļūst vājāka un vājāka, un beigās pavisam nogrimst jutekliskās iegribās, un kur vajadzīga noteikta izšķiršanās, kas saistās ar lielāku upuri, tur no morālistiem principiem paliek tikai frāzes. Uz racionālistu principiem un atziņām veidota dzīve Dostojevskim šķiet kā liela un varena pils, bet auksta un nepievilcīga. Nevis prātam, bet jūtām Dostojevskis piešķir galveno lomu. Tas ir vācu romantisma iespaids. Tikai

aktīva mīlestība ir spējīga dzīvi pārveidot un tajā ienest siltumu un gaismu.

Nevis racionālisms un ar to saistītais loģiskais utilitārisms spēj dzīvi pārveidot, bet tikai kristīgā mīlestība, kas saistīta ar pašuzpurēšanos citu labā. Dostojevskis romānā to parāda, Raskolņikovam pretī nostādot Soņu: Raskolņikovs simbolizē racionālismu un utilitārismu, bet Soņa kristīgo mīlestību. Soņa romānā ir otrā galvenā persona un jāsaka, ka viņa reprezentē pašuzpurēšanos citu labā. Ar Soņas piemēru Dostojevskis uzsver to, ka arī starp sabiedrības atstumtajiem iespējams sastapt cēlu sirdi. Soņas sirds ir palikusi tīra un pazemīga tāpēc, ka viņa nav zaudējusi ticību Dievam. Tā ir lūgšana, kas viņai dod spēku un palīdz lietas redzēt patiesā gaismā. „Un kas gan no manis būtu, ja es neticētu Dievam?”, viņa izsaucas. Bez Dieva nav tikuma. Cilvēkam īstā nelaime sākas tikai tad, kad viņam apziņa par grēku sāk izdilt un viņš sāk tuvoties stāvoklim, kur atšķirības starp labo un ļauno vairs nav.

Katram ir sava ēna un sabiedrībā vismazākais un atstumtākais cilvēks uz savu vidi atstāj vai nu pozitīvu, vai negatīvu iespaidu. Soņas iespaids, citādi no visiem nicināts, Raskolņikovam paliek neizdzēšams un, pateicoties šim iespaidam, Raskolņikovs atzīstas noziegumā. Kā Soņa, tā Raskolņikovs ir lieli grēcinieki, un, lai pavērtos ceļš uz jaunu dzīvi, abiem vecie dubļi jānomazgā, labprātīgi jāuzņemas gandarīšanas nasta. Šeit Dostojevskas un Dantes uzskati pilnīgi sakrīt. Bez gandarīšanas nav augšāmcelšanās!

(turpinājums sekos)

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Pateicoties Dieva noslēgtajai derībai izraēlieši kļuva par Dieva „īpašumu”, priesteru valsti un svētu tautu (Izc 19: 5 – 6). Uz Dieva tuvību savai tautai norāda arī Likums uzticīgai un svētai dzīvei (Izc 20 – 23), arī taisnības garantēšanai visiem. Dievs nosaka neapspiest svešiniekus, jo tauta arī bija svešinieki Ēģiptē (Izc 22: 21). Taisnību un laipnību pret migrantiem morāli pamato tautas pieredze Ēģiptē.

Dievs redzami pavada tautu arī ar mājokļu skaidri un detalizēti noteiktā svētvietā (Izc 25 – 27), no kurienes viņš dod norādījumus, kur saņemt upurus. Svētvietā ir trīs līmeņu pieejas: 1) „vissvētākā vieta”, kur glabājas šķirsts un tāfeles, kas pieejamas tikai augstajam priesterim Izlīguma dienā; 2) „svētā vieta” ar tabernākulu un saiešanas telti, kas pieejama tikai priesteriem; 3) apkārtnē, kur ļauts ieiet tiem, kas nav priesteri. Būtiski, ka šī svētvietā bija mobila un uzstādīta, kur vien tauta ceļā apstājās. Uz Dieva klātbūtni vai godību (*kavod*) vēlāk sauktu par „šķekina” norādīja mākonis virs svētvietas, kas devās līdz izraēliešiem un aizvien bija ar tiem (Izc 40: 34).

Salomons uzbūvēja svētnīcu Jeruzalemē kā Dieva mājvietu tautas vidū, kur klātesoša Dieva godība (1 Kēn 5 – 8). Pēc Salomona valsts sadalījās uz 200 gadiem Izraēlī kā ziemeļvalstī ar centru Samārijā un Jūdejā kā dienvidvalstī ar centru Jeruzalemē. Lai

gan sekoja deportācijas, kuras uztvēra kā Dieva sodu par neuzticību derībai, tomēr Dievs savā uzticībā palika līdzās savai tautai arī šajā pieredzē. Atrašanās ceļā un migrācija sāka pastāvīgi iezīmēt jūdu, vēlāk sauktā jūdaisma, identitāti un dzīves veidu. Dievs likās promesošs pēc Jeruzalemes svētnīcas izpostīšanas (sal. Ps 137: 1, 4). Nostiprinājās uzskats, ka Dievs mājā debesīs, bet svētnīcā var tikai piesaukt Dieva „vārdu.” Dieva „godība” un „vārds” ir divi ceļojošā Dieva klātbūtnes veidi svētnīcā.

Ezehiēls redzējumā skata to, kā Dieva klātbūtne atstāj ne tikai svētnīcu, bet arī Jeruzalemes svētnīcu (sal. Ez 10: 18 – 19). Praviētis nesaka, kurp dodas Dieva godība, bet tikai norāda, ka Dievs pamet grēcīgo pilsētu un apgānīto svētvietu (sal. Ez 9:9–10). Ja Dievs klātesošs ne tikai Sionas kalnā un var brīvi atstāt tur esošo mājvietu, tad varēja doties ar tautu trimdā un to vadīt caur Ezehiēlu, (otro) Isaju, Daniēlu, Esteri, Zarubābelu, Ezru un Nehemiju.

Pēc Babilonas trimdas tikai nedaudz migrantu vēlējās atgriezties mājās. Nācās apzināties savu nacionālo un kulturālo identitāti, pārvarēt konfliktus starp „trimdas bērniem”, kuri bija izglītotāki, un „zemes ļaudīm”, kuri nebija devušies trimdā. Pats svarīgākais bija atjaunot svētnīcu, kuru plaši aprakstīja Ezehiēls (40. – 48. nod.). Dievs atklājās klātesošs šajā atjaunotnē, caur Garu vadot šo pārkārtošanos. Daudzi ebreji palika Babilonijā, Persijā, saskārās ar grieķu, vēlāk romiešu kultūru, nereti uzspiestu elkdievību un draudiem savai identitātes saglabāšanai.

(turpinājums sekos)

Visi brāļi un māsas, mīlestība bez ierobežojumiem un robežām

Pro Sanctitate Kustība

Šogad Vispasaules Svētdarīšanas dienas tēma ir: visi brāļi un māsas, mīlestība bez ierobežojumiem un robežām. Kāpēc tāda tēma? Visā pasaulē, globalizētā pasaulē, kurā dzīvojam, mēs redzam, ka cilvēki pārvietojas no vienas valsts uz citu. Notiek kultūru apmaiņa, dažādas mentalitātes tiek sajauktas. Jūs dodaties uz kādu valsti un redzat, cik multikulturāla tā ir kļuvusi. Mēs šādi dzīvojam gandrīz visās lielajās pasaules pilsētās.

Vienlaikus mēs saskaramies ar lielām imigrācijas problēmām. Tūkstošiem cilvēku pamet savas valstis kara, nabadzības un diktatūras dēļ.

Pāvests Francisks nesen uzrakstīja encikliku "Visi brāļi un māsas". Mūsu dibinātājs jau pirms vairākiem gadiem (1970. gadā) uzrakstīja grāmatu par brālību, uzsverot, cik svarīgi ir veidot brālību un brālību neatkarīgi no mūsu atrašanās vietas: ģimenēs, skolās, sabiedrībā, darbā, politikā un citur. Jau septiņdesmitajos gados viņš bija praviets, rakstot par brālību. Šodien mēs šos avotus uztveram kā dārgumus – pāvesta Franciska enciklikas un mūsu Dibinātāja grāmatas: "Brālība" un "Samariešu sacelšanās".

Arī šeit Baltijas valstīs mēs saskaramies ar imigrācijas problēmu. Pie mūsu robežām atrodas cilvēki, kas nāk no Irākas un pamet savas valstis kara, nabadzības un citu sarežģītu situāciju dēļ. Kā mēs kristieši rīkojamies šādās situācijās?

Jēzus mums sniedz atbildi: "*Mīliet viens otru, tāpat kā es jūs mīlēju*".

Atzīmējot Vispasaules svētdarīšanas dienu: visi brāļi un māsas, mīlestība bez ierobežojumiem un robežām, esam aicināti pārdomāt, lūgt un radīt sev apkārt brālības garu, mīlot un sagaidot visus kā savus brāļus un māsas. Tālāk sekos divi pāvesta Franciska un mūsu Dieva kalpa Guglielmo Giaquinta teksti, kas palīdzēs pārdomāt un izdzīvot brālību.

Vispasaules svētdarīšanas diena

Visi brāļi un māsas -
mīlestība bez
ierobežojumiem
un robežām

Sv. Jēkaba Katedrālē

2021. g. 31. oktobrī

pl. 16.30 Adorācija - Rožukronis
pl. 17.30 Sv. Mise

Tiešraide: Katedrale TV

<https://www.youtube.com/watch?v=xqxsFS-xYhI>

No Pāvesta Franciska enciklikas *Brāļi visi n. 8*

Es ilgojos, lai šajā laikā, kurā mums lemts dzīvot, mēs, atzīstot katram cilvēkam piemēoto cieņu, spētu visu starpā atjaunot vēlmi pēc vispasaules brālības. Visu starpā: "Lūk, noslēpums, kas ļauj sapņot un padarīt mūsu dzīvi par skaistu piedzīvojumu. Neviens nevar dzīvot dzīvi nošķirtībā. [...] Mums ir vajadzīga

kopiena, kas atbalsta mūs, palīdz mums, kopiena, kurā mēs palīdzam viens otram lūkoties nākotnē. Cik svarīgi ir sapņot kopā! [...] Vienatnē mēs riskējam saskatīt viltus mirāžas, redzēt to, kā nemaz nav; sapņi turpretim tiek būvēti kopā”(pāvests Francisks jauniešiem 7.05.2019). Sapņosim kā vienota cilvēce, kā ceļinieki, kas staigā cilvēka miesā, kā vienas mūs visus uzņemošas Zemes bērni – katrs ar savas ticības un pārliecības bagātību, katrs ar savu balsi, visi brāļi un māsas.

No Guljelmo Džakvintas, bīskapa un kustības dibinātāja, rakstiem

“Blakus tavam brālim, kurš ir dzimis no tās pašas miesas, ir bezgalīgi daudz cilvēku, kuri ir tikpat lielā mērā tavi brāļi. Daudzi cieš badu: neesi vienaldzīgs pret tiem; citi ir slimi: nepamet tos; tiem ir vajadzīgas mājas, kas nebūtu tikai kāda nožēlojama būda vai arī aukstas zvaigžņotas vai lietainas debesis: dari kaut ko viņu labā. Daudzi no šiem mazajiem, ja visi viņus uztvertu kā bērnus un brāļus, saņemtu mācības un aprūpi, varētu mierīgi lūkoties nākotnē. Mēs neesam dzimuši, lai viens otru ienīstu un apkarotu, bet gan lai viens otru mīlētu un viens otram palīdzētu. Tāpat vardarbība, šķelšanās, netaisnība un cīņa nevar būt cilvēces pamatlikums, jo tai vajadzētu censties īstenot universālās brālības sapni, kas būtu spējīgs ignorēt vai pārvarēt ikvienu šķērslī. Vienīgi brālīgā vienotība varēs glābt mūsu – brīvu cilvēku, nākotni.”

No “Fraternità” (Brālība)

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākušās 2021.g. 3. oktobrī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

**Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti,**

**pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),
laulāties,**

iepažīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

* * *

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos
nodomos ir lielākā dāvana,
aizlūgums un atbalsts cilvēku
vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com